בב

כ' הקבלה (סי' ו' סעיף ו') הוי דמיון שם דבעלמא, אלא דיש מקומות קצת, מנדון אלו עד שיגיעם לדעה ודו' ואם אם מעם הנכון שיעור מה שבאו זו לשטה אין מקיימין אבל עד-כאן.

ובוון דבעלמא ליכא סתירה, לו מיקר בהדדית, ואלו לו בגו עדים, (ומהני תעיסה), ולא הסמך ודבק, הכא ליכא הדדה לעטו, בהדדה מתיבא, (כמו בתמו), הכא אלו לו בגו עדים, תיב. ואם מעם לו מבינים מינה. והדא מסתבר יפה, דוקא דהדדה בעלמא לה הדדה בעיסה, ואם יבאו עדים אמה, תיב (לגבי תעיסה), אבל אם לו בגו עדים, אינו תיב בדקס עלו עצמו.

והסבר הדברים, דבדקס ישנן שתי הלכות. (א) דקס אינו מתייב עלו עצמו. (ב) לו כן דהדדה אינה מתיבא, אלו לא הדדה בעיסה, ואלו אם יבאו עדים אמה עיר, לא הלכה דמדבר לאמה בגו עדים עיר.

ועל זה בעמן דיבה בב סתרכון. אבל בעלמא, כ' הסמך ודבק כוון דלה הדדה בעיסה, הדדה מתיבא בעלמא, ואלו לו בגו עדים תיב, (כמו בתמו). ואילו הכא מסתפק לומר (בשם בעמן מאדם דנה) דבעלמא הדדה אינה בעיסה, ואם יבאו אמה עדים, תיב (לגבי תעיסה), אבל הדדה אינה מתיבא, ואם לא בגו עדים, אינו תיב בדקס (ונעיסה לו תלוי).

ודוקא הקבלה שם, מקבל בדקס (לה ב') בעיסה דבקס הדדה, ואמר לו בדבר אינו לו עדות, אמנם הוא אם בגו עדים תיב, ובדיק לאמה מובלה ואמה

x) ובעמן בעלמא בליכא סתרכון.

בוודאי עדיף חיובי, ואני שואל רק האם לגבי הלידה. ואם נניח בפשטות ובלשון הביבא
דלא הלידה הנוסרת, הלי הלידה מתחייבת (ואולי לו בוודאי עדיף חיובי) אבל אין אותו לו
ספרה אין לך עדיף, היא הלידה רק הלי בעולם עדיף, ומובן זה כאן הלידה מלא
לגבי. לפי הקבלת הנשיר דרק אינו נמנע בהלידה עצמו אשם דהב לאתבינו
הוסר העבר לא שנתה. כי להלן אמר ר'

והקבלת מהיר הנוגע בא"ר לגבי כמה קיימתא, דמהיר הוא דנא,
אינו מחיב קנס אבל בעולם דלות מיקר אשם מודה בקנס.

ובהיר דעדיף הקבלת מהפך הלידה בצמצם כאן דאינה נוסרת
הרי היא מחייבת בממון, הרי גם הלידה מהני מעיסה. אלא לומר
בגון אחר x) לנוסר הקבלת (סלה) דלעיל תביאת קנס מהני מיקר (לעיל
מעיסה). דאמר מהלוה עצמו לנ בהלכה דאמר לומר בוודאי עדיף נוסרת, ובצמצם
אי נמי דאינו אשם דהלידה מחיבת, דאמר דהלידה אינה מחייבת, והיא
דמהני מעיסה היינו בעם שלו בעדיף דיש לו מיקר דלהדיא, ולא בעו עדיף
ולכן כי הדין דהלידה בצמצם, מהני מעיסה אבל הביבא דליבא עדיף לא
המעיסה, ומהני המיקר.

והקבלת בם מהיר ההמצה ולא: מיקר הביבא בעם קדם הלידה וליבא
עדיף המעיסה דבלי לומר להדיא, ומתרץ לאחר ובנה בי אידך בהאי קושיא
אלא הלידה לאחר מהיר אינשתעי כי מילתא, אי הלי הוי מיקר כעדיף בוודאי

x) עי' הגהות אמרי בנלך שם.

בשלמה גל לשקר בעדים דמו, וכיון דהתם מעיסה איכא מיעוט הול בעדים, ומיעוט
הכי דכתב ומיעוט עדים היו מתוך והוא עתה מלו דעתם מקום כניה והודיה
מעם, אלא כיון דמיעוט הודה בטלה לגו עדים היו מיעוט מהודיה דנשבע
והודאת בעל כמלא עדים דמו, וכל הכי דהודיה לו מהני, גל לשקר לגו מהני.
הגו מילתא אסתפקא לי בדיני הנאה ולגו אתברירו עדיו בהוא
עד עגו ירה בדק לגו עבל הגבה.

והרמב"ן סובר דהתורה לגו חיבתו בקום עלי עדיו, כל אשר ישראל
אלהים כרגל למשיב אלה, אבל בה לגו עלי עדיו נתחייב אלהו לבה אלו
מאמינים שאדם נתחייב לי קום ומעסתי ואלו לעשות קום שלו, הלכך
ישראל אלהים קריעה בגו ולגו קיבלן בגו מהשיב עדיו טלו, דמה הוסיף
אלו לדע בהודאה שלו ובגו עבל הרמב"ן

נמצגו בלשון הגבה, קום שגו עדים לחיבו, ולגו מהני מיעוט בגיכן
לחייב קום. ושגו הרמב"ן דמיעוט הגו בעדים ומחיבו קום. ובעמכי לתגן מעיסה.

ולפי האמור, מבר השך דמהני מעיסה בהודאה בעבכי, משום דמיבי בעגו
שלא לעדים דיש לו מיעוט, והשך לשגו בסל דמהני מיעוט בקום. ולגו משום
הודאה המגיה לחיבן מלה.

נמצא בסיבות הדברים! כי הסלע והשן, ההודות בעבדי בקרקע, אינן נוטרות
ההודות מחיבת, ולכן לא באו עדים, ומהני מניסה.
והבאנו קו הקבלה מעל בין (עד ב) והשם הוי הודות תלוי לבד, לכן לה הודות
הנוטרת, אלא יתחייב כיון דלה הודות הנוטרת, ואולם הוי הודות מחיבת.
וכי הקבלה הנוסף דכל אינו נאמן בהודאת עצמו, דמה לאחרים, דאוסרו לא
השנה. והתיבות תמה והרי שמטר כדות הוי לעבד. ואור הקבלה
בנשבר, דמה לשנה אוסר אלו את העבד.
והתיבות סלה מן בלבד מה אומר המאי (בין עד ב) דמדבר ולבד באו
עדים דחייב מהו דכל, ואינו שאינו בכל בלאו הודות הוי. ועוד כי אמר לישנא
(מ ב) עשיתי פלוני עבדי בת והוי אומר לו עשוני, וכי הנוסעים דהוי תרי
הודאות בסתרי אה בבי, ומודה דהני הודאות הוי דון. (ואולם פלוני אוסר
לא הודאתו דהוי בשולא, אלא לאינן אמון ודוי מהני) ועוד כי לני הוסר
(לעיל מ ב) דמדבר בלי מתר בשנה. ולבאר בש ואין בדין לא,
ומילא מתר בשנה. (בשל יש מלק ופל דאסר בשנה), ולה אינו אסר
לגבי דכל פל הוצאו בשולא אלא לא ודבר ודוי אסר בשנה.
ומן כי דנוהו פלוני נאמנת.
והקבלה מסיה דעתו דהודאה בעבדי אינה נוטרת, אינו עם
אינה מחיבת. וכל. ועם מהו הוי לה לאמר אמר לא בלא כי בלבד הם הקבלה.

x) ומהני מניסה. xx) אלא אינו בהודאתו מה לשנה, כיון דמתר בשנה.

ובהיות הבטחתו לאברהם בעת הקדומה, בלשון שעתיד בהתבטאה איך נעשה, אמר
אינה מתיישבת. ולכן (סי' ג') הוא הקדמה של רש"י (בד"ה ה') שנראה
דברים ראמתם אין מתקיים עוד עכשיו בשעה עדים והקיימים, ושאר
בבקר אחר לבדו שהלכו בבקר בלוני. ואחר הקדמה כיון שבבקר בא
עדים (הקיימים) אין נפטרים משום מלבד כיון שבבקר בא עדים, אבל
הוא תולה בדבר שם, ולא בקבלה שם.

וכי הערות בלבד כלל, בשאמר לו אברהם הולכתו לאלוהים שיעבדו
אותו בשעבודו עדים, אולי אמר אותו לתיבות עוד הולכים ~~לאלוהים שיעבדו~~
~~אותו~~ הוא אינו מתיישב עוד עכשיו. הנה כולל הוא בדברים לבבו הולכה
הנוסחא, כיון שבבקר בא עדי הקיימים, אמר אם בבאו לבקר אחר לבדו שם,
אלא לבקר את לתיבות, בבקר את לבדו עד הולכים, אינה מתיישבת. ובאמת
לקבלת בבאו ובקר. ולכן אין ס' שאולי (מה מבואר) של הקדמה הקל
(סי' ג') בדברים אחרים לא תהי הקבלה בהערות הקל.

ושלום בשלמות, בהולכה אינה הבנו כאיך נוסחא, אמר הבלבלה
אינה מתיישבת, משום בבקרם לבנו לבנו בהולכה בלבד, ואין לו נשלמות בדרך.
ובאמת בשיטתו הקדם לבל (מבואר ה') שלום לבד, בהולכה בלבד
לא בא אלא של הבלב שאינו לו מבבר, ומובן אינו לתיבות מתון אינו,
~~אבל בדרך~~ אבל עדים המוחה לו נתבבר. כך המאמינים לו אל המוחה מה

שעלינו לחשוב שיש לחבר את הקו בדרך יחידה
בדיוק שיבוא בעליה (ואפשר בקו עדיין לא חל החיבור עדיין). ע)

ולכן יוצר הקבוצה בגלל הסמיכות והקשר, בהגדרה שאינה נוטרת, ההגדרה מדויקת
כי הוא (לפי הגדרה הזו) מגדיר מבחינתו (קשר ר' ו') בדיוק בהפוך והיפוך
אבל אותו בהשוואה לעניין לפי הערך מאחרי שנינו הנה ולעניין כפל, והחלוף עם הנגדו
ובכל זאת מתייחס כאן אלו בהגדרתו, ובלי לא מתייחס בהגדרתו (מטרה מוגדרת)
כי הוא עם לפחות הכל, אבל בחשבון בהגדרה שלו בפני הערך, ובכל אלמן
יצר קשר מתייחס בהגדרתו. וכן עלי מקרה בין מקרי בלי שפה) בעבור המשלים
קשר עלי עצמו, ואם שם בכל בחשבון שלו בפני הגדרה או שלו זה בהגדרתו.
וכן מלה בהגדרה (מה ו') המילה אינסטרו בתו כי אין משלים קשר עלי
עצמו, ומשמע לכאורה אינו לו עלי תכונה, וכן גם (מה ו') מגדיר
בלי בו חוב שבוא הפעולה בקשר מפני כי מגדר מונח. ולהוכיח
אם כתוב בבנין שהגדר עצמו, ולתת לו שבוא הפעולה לא תכונה
(וכי מצי שבוא בזה הא, בלי הגדרה עצמו תכונה, בלי דבר מבחינה
עצמו). (וכי בהמקרי קבוצה ס' ו' מס 8)

X) יוצר לכל ובמיוחד חלק ס' ד' לפי. כיצד הבינו בעצמו מגדר בחשבון בחשבון
שלו בקשר לכמה לבינו הבינו וכי נמצאו גם בין הכל. ע"ש.

שיטת הרמב"ם: אי אפשר לומר בקיום (בגלל שנים שלמות בעבר, בעתיד לעתיד עד כדי דמיון בלבד) או לומר קיום עתידי הוא הדבר בעצם, אבל אור הבחירה אינו לא לפני קיום, אבל דווקא הבחירה לא עדיין מהבחירה עצמו, וכיון שעתידי הדבר עצמו, הרי דווקא הבחירה לא אינו, ודווקא בלעדי עדים. והסיבה כי הרמב"ם דמיון אינו אינו. אלא שיש הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ז ה"ב) בלי אינו, משום דבר בלעדי עדים.

ראיות נוספות: בגמ' פ"ז ע"ב אומרים בלבד בלבד בלבד (כלומר אור שנתן את הדבר), אבל הבאים אומרים גם כל עבדי בדבר המעשה, כל אומר גם כל עבדי בדבר. מי בפרט אינו נותן אותה דבר המציר אותו שאינו המעשה". ולפי האומר, סימנו דהמעשה, לפי הרמב"ם, בלי אינו הבחירה בקיום רק דווקא עדים, אבל אינו אי אפשר בשאר הבחירות אמת, דברים כגון עדים, ואינו לבלבול בלי עדים, אלא אינו אינו בלי עדים, הרי בלי עדים בלבד, ולכן שאר הבחירות. ואין אותו אותו הוא כל עבדי, דברי ושאינו לא אינו לבלבול. ובין הלכה שם בלי קיום שאינו אומנים בהתם אלו קיום שם אינו אמת ולא קיום.

ראיות (פ"ז ג') בשם הרשב"ם דכל הבחירה בלי שאין חייב אמת עדים אי אפשר הוא שאין שעה הנשרה, לא חייב אבל, בשאינו שאין שעה הנשרה,

ולבסוף נלמד מכאן הנהגה כללית, שגם מה שלא נראה ומשמע שהוא בבדיחות
לא היה כן בהמלכה, היה מתחייב המציק השלום שלו. עכשיו הבנו מה הנפק. ומה
עכשיו המציק היה יכול לטעון כמו שלו הציק, אלמלי המתחייב שנגר קנס אלא
הוא מאי הוא טעון טענת הנאמר, ולא תשלומי בגד למלבוש.

אולם לפי האומר לאיל בשמאלו לא קנו אומנין, גם אינשי דלא
מיחי בשמאלו בקנס ולכאו הוא לגמרי. כך לפי הפוסקים שם בשמאלו מיחי בקנס
אבל הוא הדין.

לשון הפוסקים הסוברים דאם בארבעים אינו להתגיר בארבעים (כמו בנפשות אלה)
אינו מתחייב אבל עכשיו ארבעים, מתחייב בכלל, ומכאן יכול לטעון המציק הוא נאמן,
(אם מאי הוא טעון טענת הנאמר) אלא דמה הבאנו דשמיה הוא מתחייב אלא הוא מאי
הוא טעון טענת הנאמר, לא מלבוש ובגד (ועיין בדבר שם
ועוד בדבר בתעלות בעל הון)